

ved i hvert fald, at indtil denne stund, hvor jeg står på denne talerstol, har det været utrolig svært at få lov at sætte et lille bitte skilt af en eller anden art op. Det seneste, jeg har hørt i Storstrøms Amt, er, at en restaurant ude ved en offentlig vej lige ville have lov at sætte et lille skilt op med en pil og så »restaurant den vej dér«. Det blev man nægtet, det skulle fjernes, og jeg ved ikke hvad. Altså det er sådan nogle ting, der irriterer utroligt, når man arbejder med de her problemer.

Hvis bare man kunne komme ind til benet og også få regeringen, specielt Socialdemokratiet, til at forstå, at den restriktive administration af land- og byzoneloven er noget, der irriterer voldsomt, også, vil jeg gerne sige, masser af socialdemokratiske politikere på landet, men de har tilsyneladende ikke større indflydelse i folketingskredse her på Christiansborg, for så tror jeg, der ville blive lavet en hel del om på det.

Så vil jeg lige til sidst sige vedrørende skolen – jeg tror, det var hr. Bent Hindrup Andersen, der var inde på det – at jeg er enig med hr. Hindrup Andersen i, at det er vigtigt, at vi har skolerne på landet, men man må jo så altså også sørge for, at man hæger om de skoler, man har.

Jeg er også meget indstillet på, at de dér skrappe regler med hensyn til, at man ikke bare lige uden videre kan gå hen og nedlægge en skole, kan ikke gøres skrappe nok. Men der er desværre skabt et flertal her i Folketinget for, at det kan man faktisk gøre forholdsvis smidigt og let. Det er en af de love, jeg i hvert fald var utrolig ked af blev vedtaget her.

Jeg er derimod lidt mindre enig med hr. Hindrup Andersen, når han siger, at man kunne lave landsbyskoler om til overbygningsskoler. Ja, det kan man godt. Alt kan jo lade sig gøre. Man kan også bygge noget meget stort et eller andet sted, men én ting er i hvert fald givet, at hvis man vil til at lave overbygningsskoler i mindre landsbyskoler, fordi der er noget ekstra plads dér, ville det afstedkomme utrolig store udgifter til faglokaler og lignende, og det tror jeg også godt hr. Hindrup Andersen er klar over. Men jeg vil da ikke helt afvise, at der kan ligge en tanke i det.

Men debatten i dag har ligesom debatten den 29. februar været en ganske udmærket debat. Vi har fået endevendt problemerne, og de 800.000 mennesker, der ifølge redegørelsen bor i regulære landdistrikter, tror jeg også fremover vil leve både godt og lykkeligt dér. Det er jeg overhovedet ikke i tvivl om. Men lidt færre restriktioner ville nok gøre sig.

Så vil jeg da til sidst sige, at så vidt jeg kan skønne, er pindene i den dagsorden, vi i enighed vedtog den 29. februar, efter at ministeren havde været meget fortvivlet hele dagen over, hvordan den dagsorden nu skulle tekstes, enten ved at blive udført, eller også er de udført. Så det går fremad.

Vi har bare ikke fået noget svar, men det får vi formentlig, når ministeren runder af, på spørgsmålet om de mange millioner kroner, der er til byfornyelser, hvordan det går med at få dem udmøntet. Det har jeg ikke nogen viden om, men jeg synes, det kunne være spændende og interessant at høre, om det tog kører, som det skal.

Men Dansk Folkeparti har ikke mere at fremføre i debatten, ud over at vi synes, det er gavnligt, at man med jævne mellemrum lige minder hinanden om, at vi altså også har nogle beboere, der bor uden for byområderne.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Da jeg gik over til debatten, sagde jeg til mig selv, at man skal have et helt usædvanligt talent for sortsyn, hvis man under debatten her i dag vil fastholde pessimismen.

Det siger jeg på baggrund af en lang række af de kendsgerninger, som jo er det, vi næsten kan kalde hovedindholdet i den redegørelse, der er afgivet. Derfor vil jeg over for dem, som har vist sig at være i besiddelse af dette meget store talent – det er først og fremmest hr. Hans Christian Schmidt og fru Lene Espersen – godt lige rekapitulere et par af de meget positive udgangspunkter, der er for debatten.

For det første, at der jo generelt tegner sig en meget positiv økonomisk udvikling i landdistrikterne. Landkommunerne har gennemgående haft en lavere ledighedsprocent end bykommunerne. Det var en udvikling, der startede i foråret 1994, og den er fortsat. Væksten i udskrivningsgrundlaget pr. indbygger har været højere i landkommunerne end i bykommunerne fra 1990 til 1997, og landkommunerne har haft en beskeden befolkningsfremgang i de seneste år.

Og hvorfor vil jeg godt nævne det? Ja, det er jo blandt andet, fordi fru Lene Espersen forsøgte at beskrive det som om det, der sket i de seneste år, er, at regeringen har forsøgt at chikanere landdistrikterne. Det var faktisk det udtryk, der blev brugt.

Hvad er det dog for noget at sige? Den regering, der sidder nu, har ofret megen inspiration,